

40.

Cam Ranh, thứ Năm ngày 11/2/1982.

Không có buổi chiều nào buồn bã trống vắng như buổi chiều đầu tiên tại đây. Cố gắng hết sức vẫn không che giấu được niềm ủ ù. Cam Ranh mùa này vẫn còn lạnh, những cơn gió thét gào từ biển cả thổi về, quất vào người như những nhát roi đau. Tôi cố gắng sống bình thản, che giấu trong môi trường mới, ăn chay, tĩnh dưỡng và hướng về Thượng Đế.

Một điều lạ là đêm qua trời quá lạnh, tấm chăn không đủ ấm, cái xương nơi ngực nhức nhối vô kể, trở giấc nhiều lần nhưng lần nào cũng ngủ lại được sau vài bài Kinh Kính Mừng dỗ giấc. Không biết có phải Thượng Đế đoái hoài cho không?

Viết cho Định (trong khi nghe bài *More* từ quán *café* cạnh nhà).

Nha Trang, thứ Năm ngày 11/2/1982

Định thân ái,

Tôi bỏ Sài Gòn ra đây đã được ba hôm rồi, tự phân đấu ghê gớm với nỗi buồn và sự thiếu thốn trên đủ mọi mặt. Hai chữ "can đảm" hôm nào Định gán cho, tôi chỉ dám nhận một nửa, bởi vì cũng có lúc tôi đã gục ngã, nhưng cũng lúc khác lại trỗi dậy bằng tất cả sức vóc hạn hẹp cuối cùng.

Tôi bệnh quá, cơn bệnh u uất trầm kha mà chỉ riêng mình mới tự biết hơn ai hết cái độ hiểm nguy của nó. Nhưng phải qua Định ạ. Chữ "qua" mình nói ở đây không phải bình thường như mọi trường hợp qua khác. Mà, tôi phải vượt thời gian, đốt giai đoạn và đốt cả chính tâm tư mình trong một hạn kỳ rất ngắn. Có vậy mới mong sống còn.

Trong 12 năm phiêu bạt, có thể nói Định là người bạn hiểu được phần lớn ngọn ngành tâm hồn và ý nghĩ tôi, một cách chi tiết tỉ mỉ. Thì hẳn Định cũng hiểu rằng tôi đang phải phân đấu ngàn nào trước cây cầu độc nhất sắp gãy của con đường định mệnh: hoặc bước qua an toàn, hoặc rơi xuống hố sâu nếu không giữ nhẹ bước cho cầu khỏi gãy.

Ở đây, tôi chưa tính làm gì. Phải nói rằng tôi sợ môi trường nghệ sĩ mà chúng mình lăn lộn bấy lâu nay quá. Tôi sống bằng tiền mẹ tôi tiếp tế, ăn gạo lức muối mè, đọc Kinh Thánh, ngoài ra là luyện lại ngón đàn.

Có điều tôi sẽ vượt biên trong mùa hè năm nay. Đó có phải là lá số giờ Mão như chúng mình từng bàn cãi? Tôi phải ra đi, dù cho cung Di có Kinh, Đà, Không, Kiếp, Hình cư và chiếu. Ý chí mạnh hơn Định Mệnh trong những con người như tôi (dẫu rằng cũng có lúc tôi đã viết vào nhật ký "Mais, nos destinées et nos volontes jouent

presque toujours à contretemps!") Một lúc nào thôi, chứ không phải luôn luôn.

Tôi sẽ ra đi. Vấn đề duy nhất chỉ là mẹ tôi, liệu có đành để lại? Chứ còn Vân San, tôi sẽ mang theo. Mình làm chủ định mệnh, lèo lái cuộc đời mình, 12 năm qua tôi đã tự chứng minh được như thế. Lần này cũng vậy. Quan trọng nhất là sự quyết tâm đi hay không, chứ chẳng phải ở tù, chết, hay đến nơi an ổn. Tuy vậy, trên tình bạn, tôi xin Định một bài Kinh Kính Mừng mỗi đêm cho tôi trước khi ngủ. (Điều này chứng tỏ tôi còn quá yếu đuối phải không? Dẫu sao, mình vẫn chỉ bé nhỏ quá trước Thượng Đế, nên chỉ dám mong đến với Ngài trong hình thái một con chiên van nài tình thương, hơn là một con lừa cứng đầu hung hãn --dù rằng luôn luôn tôi vẫn là con lừa cứng đầu hung hãn ấy.)

Tại đây, tôi ở cạnh một quán café. Âm nhạc vang lên suốt ngày khiến tôi không sao khỏi nhớ đến âm nhạc của chúng mình trong những ngày lưu diễn cũ có Lâm, Định, Trung, Bình và Thành, luôn cả Ngọc Huyền, đứa em gái út của tôi. Quá khứ luôn luôn vẫn là điều đẹp và có uy lực đối với tôi, cho dù trong quá khứ ấy tôi có gặp những gì không vừa ý. Tôi quan niệm vậy. Thành ra trước một quá khứ, tôi vẫn yêu thương quý trọng, nhưng không bao giờ nuối tiếc. Bởi vì tôi sống trọn vẹn quá cho dĩ vãng, nên trước hiện tại và tương lai, tôi phóng mình không do dự buồn phiền.

Chỉ riêng một mình mẹ tôi là cái quá khứ độc tôn mà tôi hồi tiếc luôn luôn. Nhưng thôi, mình bắt đầu làm một "quá khứ mới" cho bà bằng chính hiện tại và tương lai có ý nghĩa hơn từ bây giờ là vừa. Tôi tin Định hiểu điều tôi muốn nói.

Phân Định thế nào? Có tính ra đi hay ở lại VN? Mất một người bạn, nhưng có nhiều hạnh phúc khác? Kinh nghiệm của tôi để cho Định nắm những gì nên nắm, trọn vẹn đầy đủ, trước khi mất hẳn.

Luôn luôn tôi vẫn tin rằng "Việc gì rồi cũng phải đến hồi chung cuộc. Khác chẳng là trong sự chung cuộc ấy, con người có giữ lại được cái ấn tượng, kỷ niệm đẹp về nhau hay không mà thôi. Tình yêu, tình bạn, tình vợ chồng hay tình gia đình, tất cả đều là thế."

Dự trừ của cậu tôi là cuối tháng Ba qua đầu tháng Tư âm lịch sẽ phải ra đi. Hướng xuất phát là Cam Ranh. Ra đây mới thấy đường Cam Ranh đi an toàn hơn mọi nơi khác, vừa dễ vừa nhanh, chỉ độ ba ngày là đến đích. Vấn đề còn lại là ý chí và định mệnh, nhưng ý chí phải thắng định mệnh trong những trường hợp như tôi hiện nay.

Một điều lạ là ra đây, tôi thấy mình bình lặng hẳn, ngủ sớm và ít băn khoăn. Tôi vẫn nghĩ tới Đan, nhưng tình cảm không còn là "sự muốn nắm giữ con người" như thời gian trước, mà chỉ là nỗi niềm lưu lại như một an ủi cho tâm hồn băng giá. Vết dao đâm vào giữa ngực trong kỳ Tết vừa rồi ở Rạch Giá, bây giờ vẫn chưa cắt chỉ, máu còn rỉ ra chút ít, cứng hơn... Và tôi để dành như một kỷ niệm đẹp và rất buồn.

Thân ái. []

Cam Ranh, thứ Sáu ngày 12/2/1982

Tỉnh giấc buổi trưa với trăm ngàn thương nhớ. Gió biển thổi về gào thét trên những ngọn dừa trông sau nhà giống như tiếng lòng tôi khóc lóc. Không gian pha mùi nước muối, thời gian lê thê như những chuyến biệt ly dài. Tôi nhớ Vũng Tàu với những ngày mới đi vào đời nhau, nhớ và nhớ da diết. Vậy là phải vùng dậy khỏi giường như một quyết định dứt khoát, để quên, để giết kỷ niệm.

Buổi trưa êm đềm quá! Gió rên rĩ trên những ngọn cây tạo thành những âm thanh tuyệt diệu. Tôi như người lữ khách bị bệnh nặng, dừng chân tại đây trong một thời gian ngắn, dưỡng sức và chữa lành cơn đau đốn trước khi phóng mình đến một tương lai xa hơn.

Đôi khi phải nhận thực chính mình, chế ngự được ý chí bị thương trầm trọng đến vậy quả là một điều ghê gớm. Nhưng phải làm được. Phải thắng và quên!

□